

EDUCAR NO ÉS GENS SENZILL

► Anna Carballo

Coordinadora de pràctiques. Grau en Educació Infantil, FUB

Jo soleta!

A la meva neboda Carla li encanta fer les coses que fan els grans, li agrada portar els plats de sopa a la taula fent equilibris, recollir la brossa de forma desordenada, donar el biberó a la seva germana petita fana i preparar els cafès amb la Nespresso dels avis a la velocitat de la llum... i això és perquè a la Carla, com a la resta d'infants, poder demostrar que sap fer *coses de grans* la fa sentir una nena gran. A més, tots i totes sabem que els infants gaudeixen enormement fent les coses més quotidianes per ells mateixos, sense ajuda de l'adult, com vestir-se sols, pentinar-se o preparar-se l'esmorzar. Però quantes vegades els adults, empesos i empeses per les presses o per la por que s'embrutin o que trenquin alguna cosa, ens anticipem i els hi fem tot nosaltres?

Vivim amb presses, i al matí, des que ens llevem, anem amb el temps just per rentar-nos, vestir-nos, mig pentinar-nos i ens podem sentir afortunats si sortim al carrer esmorzats! I tota aquesta dinàmica inclou també els infants, que veuen com els adults ens afanyem a rentar-los, vestir-los i pentinar-los per marxar corrents cap al cole. Ens hem parat a pensar què passaria si ens llevéssim mitja horeta abans? Si deixéssim d'anar amb les presses que ens porten a fer-ho tot nosaltres i deixéssim temps als nostres nens i nenes per intentar cordar-se les sabates o la cremallera de l'abric?

Potser si deixem d'impacientar-nos quan els nostres infants van més lents a fer les coses descobrirem que cinc minuts per

cordar-se les sabates no són cinc minuts perduts, sinó cinc minuts ben invertits. I el mateix passa amb les pors a les taques i a les trencadisses, potser ens hauriem de plantejar si el

valor d'un plat o un got trencat o d'uns pantalons o una camisa es pot comparar al valor de poder educar uns infants més autònoms, independents i segurs.

Els infants desitgen créixer i fer-se grans i necessiten demostrar-ho a tota hora, i és a la nostra mà, sense perdre de vista la prudència i la responsabilitat, el fet de permetre'ls-ho i gaudir amb ells d'aquest viatge de desenvolupament sense retorn!